

tätte sai. Nelli meest kandsid Mattee puusärki ra-
miga oma õlla peal kirriko aeda, egga olnud feddag
muud surnu-satjaid kui teina mõllemad tüttred ja üks
suur valge pikk karwadega koer. — Vaesed tü-
tarlased ollid issa aiguse ja surremisse jures jubba
ni valjo nutnud, et nende filmawee-ässikas kuivalts
lainud, sellepärast kündisid neinad nüüd vead nörlus
— kui närtisind lillekesel — teine teise käest finni vides
ilma nuttuta, ja ei ussulanud silmi lillesõsta. Koer
käis nisamoti pä ja körvad lonkus, sabba jalge
wahel, laste kannul; egga tungind tännna teiste kulla-
koerade haukumine tema körwu, seest et leinamine
perremehhe järel tedda foormas. Seddawiisi jõudsid
valised surnu-matjad auale, kus kirriko õppetaja
neid otis. Kui palve lõppend, first auda lasti ja
musda kollisedes puusärgi peale wissati, tulli lastele
jälledus peale, ja teine teise käest körwemast finni wõites
seisid neinad otsego ollesid kõrtnud ka auda langeada.
Koer tahtis perremehhe järel ka auda farrata, agga
seal putus temma silm leinaja laste peale ja korraga
jäi ta aua äerel seisma. Nüüd peassid laste filmawee-
piisarad jälle lahti ja koer allas sure ealega hulguma;
siis watas ta terraselt tütarlapsoleste peale, otsego
ollesid tahtnud üttelda: ärge langege mitte kurbtuse
foorma alla, miina ollen jo veel siin teie jures.

Lapsed otasid funni veike maarünake issa aua
peale sai ja kui õppetaja ning surnumatjad jubba
amogi feddo lainud jäiwad lapsed koeraga aua jure.

Koer allas kraapima otsego ollesid tahtnud surnut
maa alt välja tua, lapsed felasid koera, lugesid
pölvili maas mõnne palve ja nutsid aldedaste. Viis
maks kui õhtu täte jõudis sundis tühhi föht neid
feddo minema, ja nüüd joostis Luupluup, se olli
koera nim, nende eel. Koddo jäggasid lapsed oma
leiva pallofest teinaga. Kui nad praego ulje ees
murru-pingi peal istudes leiba wõtmas, tulli naberi
Niggulast, kes ka teejuhataja olli, ja räälis koera
peale näidates: Se ilma asjata loom sööks teid
üksna paljaks kui teie jo muidogi paljad ei ollesid;
temma raibe sööb üksi kolmkorda enam kui teie lah-
helest. Undke oma koera mulle siis on teil wähent
murre. Tütarlased ei lausund sõnna, waid wah-
tisid kord koera kord wõera mehe silmi. Niggulast
ütlus: Miks waene ellajas teiega ühes peab nälgamma?
Ma tahab teile koera eest ühhe öbbe rubla tükki anda,
selle eest wõite endale mitme päwa moona murets-
seda: Lena rapputas pääd kui ollesid üttelnud ei
raatsti anda, ja Niggulast pakkus aega möda jubba
wiis rubla öbbetat. „Olgo siis peale“ — ütlus ta
viimaks — „küllap ma veel sedda päwa näha
saan et teie ädda pärast koera ilma märsuta ärra
annate. Mai kas ehl loodate et meie leiva foggo-
kond ka kerjaja lapse koeri allab toitma.“ Täiage
Jumalat kui isegi leiva pallofest härahva ulje eest
leiate. Lena palged läksid puuetama ja teina kostis
tössise sõnnaga: Ni laua kui meie, kottise faelas,